

დამკალი სე

მომედი პირნი:

შურა კლეპიკოვა }
ლუბა შატოხინა } სატყეო მრეწველობის მეურნეობის
ნადია ზუბარევა } მუშაკები
ტონია დავიდოვა }

დეიდა ნასტია —საერთო საცხოვრებლის დამლაგებელი

ალექსი ოპარინი—ბრიგადირი

პავლე რიაბინა —მისი მეგობარი

იაშკა ციგანოვი —ალექსი ოპარინის თანამემამულე

მოქმედება წარმოებს სატყეო მრეწველობის მეურნეობაში

ქალთა საერთო საცხოვრებლის ოთახი. ნავიდა, რამდენიმე სკამი. ერთ საწოლს ფარდის ნაგებობას ხეწარი უწევს. ფანჯარასთან დეიდა ნასტია ხის იგი კარგავს. ხეწარგადაუარებელ საწოლზე. ფეხმოთხმით ხის დასდევრავს ჩაცმული. თმაგაწეული ლუბა, რომელიც გაქიანტრებით მღერის ნაღვლიან სიმღერას.

დეიდა ნასტია (გაჯავრებით). ღმუხიარ და ღმუხიარ. (ლუბა მღერის ნირჰეცვლელად) ოპ! ღმერთო ჩემო, განა სიმღერა ასე უნდა?

ლუბა. თუ არ მოგწონს, ნუ უსმენ. დეიდა ნასტია. რა უხეში ხარ, ლუბა! ერთი მითხარი, სად გაიხარდე ასეთი?

ლუბა (მოკრით). ტყეში! დეიდა ნასტია. არ გეტყობა. 30 წელი ტყეში ვცხოვრობ, ტყეს კარგი ადამიანები უყვარს.

ლუბა. მერე რა, ცული ვარ? დეიდა ნასტია. იპოვა გამოსავალი. რას უზიხარ სახლში? ლუბა. შენ რა, ჩემ მაგივრად მუშაობდი? აიღე ნაჯახი და გასწი ტყეში!

დეიდა ნასტია. რა გაეწყობა, შეეენაცვლოთ ერთმანეთს. შე შენს მაგივრად ფიჩხის მოსაგოცებლად წავალ, შენ კი ღმერთები ახთე, არ გინდა? გატყობ, არც ისეთი ცქიტი ხარ, მესამე დღეა ნორმას ღუმელთან ასრულებ. უწინ კი როგორ მუშაობდი! გადაეკიდე იაშკას და...

ლუბა. მერე შენ რა გისაქმება? დეიდა ნასტია. ყველა გოგოები ტყეში არიან, შენ კი ყინვისა გეშინია? ტყის მგისავს ქუოქი კი არა, ნაჯახი ათბობს!

ლუბა (წამოხტება გაღიზიანებულ). რას გადამიკიდე! გამომიჩინე და შკუის დამოიგებელი!

დეიდა ნასტია. სხვა მალოობას მეტყობა... ლუბა (შეწყვეტინებს) გმადლობ! და გეყოფა...

დეიდა ნასტია (სიჩუმის შედეგ). იქნებ ექიმს დაეუძახო?

ლუბა. დაუძახე. თან ახალი ვალინკები მომიტანოს.

დეიდა ნასტია. ყველას მისცეს ვალინკები. შენც მიიღე!

დაგაეწყდა?

ლუბა. შენთვის დამითმია ეს ვალინკები! (საწოლის ქვევიდან გამოართვის დახეულ ვალინკებს და შუა ოთახში გადაისვრის).

დეიდა ნასტია (აიღებს ნაბლას ჩექმას ათვლიერებს). ესენი ჩენი არ არის. გაყიდე და ახლა ახლების მიღება გინდა? იაშკამ გაგასულელა? ის ყოველგვარ სივლახეს გასწავლის. (იქენი კარბში. დეიდა ნასტია ყურს ფვღებს. ლუბა სასწრაფოდ გადასწავა ხეწარი. სარკეში იაღდება, თმას ისწორება, ტყეშს იღებავს, ისეე მოკომუნელი კაცენი.)

ლუბა (უქნაყოფილად). გააღე რაღა... აქაკუნებენ.

დეიდა ნასტია. მესმის. ნეტა ვინ არის? ნაკვეთიდან მატარებლის მოსვლის დრო ვერ არ უნდა იყოს. (გაღის და იმ წუთში-მე ბრუნდება იაშკასთან ერთად.)

იაშკა. დაყრუვდით? ვაკაკუნებ, ვაკაკუნებ... გაიყინება თქვენ კარბთან კაცი.

დეიდა ნასტია (მბადაბლა). აჰა! მოვიდა კიდევ ერთი მუყაითი!

იაშკა. ნასტასია პეტროვნას ჩემი მოკრძალებული სალაში!

დეიდა ნასტია. რისთვის მოხველ?

იაშკა. საქმეზე, დედი. (ფურცლებს ფარდას).

დეიდა ნასტია. დაამთავრე სამუშაო მეურნეობაში?

მოგხსენს. საით არის ახლა შენი მაოზრუტი?

იაშკა. საითაც მომინდება. იაშკა ციგანოვი თავისუფალი ადამიანია. თუ მინდა შავი ზღვისაკენ გაემგზავრები, თუ მინდა ტაშკენტში—ყურძნის საჭკელად, ანდა ასტრახანში—ამბობენ იქ კარგი თევზი იცისო. ეს აოის ცხოვრების სილამაზე, მეტი არც არის საჭირო. (მთელი ეს ტირადა ლეხასკენ არას მიმართული.)

დეიდა ნასტია (დაცინკათ). მაინც საითკენ აპირებ, იაშკა? თევზის საჭმელად თუ ყურონისა? (იაშკა პაპიროსს მოუკიდებს) აქ რიდასთვის ჩამოხველ?

იაშკა. შემპირდნენ... ოქროს მთებს.

დეიდა ნასტია. კი მაგრამ, მექათად ხომ ფულს არსად აძლევენ. რაც გამოიმუშავე, ის მიიღე.

იაშკა. მივიღებ კიდევ. დროსაც გავაჯარებ.

დეიდა ნასტია. შე კი მეგონა, შეხმხილოდ სხვის ხარჯზე... (იღებს ვეფრთებს).

იაშკა (გაბრაზებულად). ჰო, კარგი. ლუბა სახლშია?

დეიდა ნასტია. დაილია ლოდინით. (მადის ვედრებით)

იაშკა (გადასწებს ხეწარს). გამარჯობა! რა იყო, რაზე მეძახდი?

ლუბა (წყნარად). გუშინ რატომ არ მოხვედი?

იაშკა. არ მოვედი. თუ არ მოგწონს—ისევ წავალ.
 ლუბა (აპკარებით აჩერებს). იაშენკა...
 იაშკა. რაო „იაშენკა“...
 ლუბა. იცი, როგორ გელოდი!
 იაშკა. ელაპარაკე გოგონებს?
 ლუბა (აღეშებით). ნეტა რაში მქირდება ისინი!
 იაშკა. ისევ დაიწყე?
 ლუბა. ველაპარაკე.
 იაშკა (მოუთმენლად). მერე, რაო?
 ლუბა. არ სჯერათ. მიკითხებიან, საიდან გაიგეო?
 იაშკა. მერე, შენ რა უთხარი?
 ლუბა. მე... არაფერი.
 იაშკა. ვერ მოისაზრე. გეთქვა, რადიოთი მოვისმინეო. ახლა
 დარჩი და ფიქვებს შორის... (ემზავება წასასვლელად).
 ლუბა. მიდინარ?
 იაშკა. მივდივარ. შენთან საქმის დაჭერას... (ჩაიჭნევს ხელს)
 ლუბა. მე ისევ ვთქვი, როგორც შენ გინდოდა: ვინც კალდე
 ერთ წელს დარჩება საშუალოდ, მუდმივ კადრად ჩაირიცხება, თვეში
 სამასი მანეთი ხელფასი ექნება.
 იაშკა. სსს... ბარემ ქუჩაში გადი და დაიყვირე: იაშკამ
 მითხრა-თქო... არაფერი არ მითქვამს შენთვის, გაიგე? შენ თითონ
 მოისმინე რადიოთი...
 ლუბა (გაკვირვებული). მე არ მომისმენია.
 იაშკა (აღერსით). იმათ კი ეტყვი, მოვისმინეო, გაიგე წაე-
 დეთ აქედან.
 ლუბა. სად?
 იაშკა. სადაც გინდათ. ნახევარი ბრიგადა რომ წავა, ბევრს
 ვერაფერს გამოიმუშავენებს, სახელგანთქმული ბრიგადირი ალექსი
 ოპარინი...
 ლუბა (თავს გაიჭნევს). რას ერჩი იმას, იაშკა?
 იაშკა (ღვარძლიანად). რას ვერჩი? იგი მე ცხოვრების გზაზე
 გადამეღობა. მე რომ აქ მოვდიოდი, იმის იმედი მქონდა. ფეიქრობ-
 დი, ჩვენი კაცია, არ მაწყენინებს, ჩამიწერს გამოიმუშავენებს-მეთქი.
 იმან კი მუშაობა მომთხოვა. თანაც აგიტაციას მიწივებს მძვინვარე,
 ციკლი... ესეც შენი თანამემამულე! წავიდეს ერთი, მოამწყდეს თა-
 ვიდან თავის ციკლთან ერთად... მე შენთან კისრის მოსატეხავად
 კი არ ჩამოვსულვარ. ერთხელ ჩამიწერა გაცდენა, ორჯერ... კარგი.

გამანათესისუფლე! მოგაგონდები ალიოშა ოპარინო, გულისხმიერო
 შეგობარო (რონიღლად) მიწინავე!.. ნოვატორი!.. თვითონ კი რას
 აკეთებს? შესუდე... (იღებს ჯიბიდან წერილს) გითხრა შურკა კლემნი-
 კოვამ, როდის აქვთ ქორწილი?
 ლუბა. მალე იმას ბინას მისცემენ.
 იაშკა. ეს კიდევ საკითხავია. (კითხულობს) „სატყუო მრეწე-
 მურნეობა. ალექსი ოპარინს საკუთარ ხელში“.
 ლუბა. კი მაგრამ. შენ რატომ გაქვს იმისი წერილი?
 იაშკა. გზახე ვიპოვე (იღებს წერილს კონვერტულად).
 ლუბა. რას შერები? ეს ხომ სხვისი წერილია!
 იაშკა. უკვე წაიკითხეს. შენც წაიკითხე. თქვენ აქ ლოცუ-
 ლობთ ოპარინზე. გმირიაო... ი? (ანტუნებს ღებას წერილს, მა-
 რამ ხელს არ უშვებს. კითხულობს) „ძვირფასო ალიოშა! მწერდი, მალე
 ჩამოვალო. არსად კი არ ჩანხარ, დანპირდი, შენთან წავიყვანო.
 რა გზას დაგადგე. არ ვიცი. ნეტა სულ არ ჩამოვსულიყავი, მენატ-
 რები, დღე და ღამე შენზე ვფიქრობ. გკოცნი, სამუდამოდ და სა-
 მარადისოდ შენი მაშა“. ა? ეს როგორღა? იქ საცოლე ჰყავს, აქ
 კი სხვას თხოულობს! ესეც შენი გმირი!.. ერთი გაიგოს შურკამ!..
 ლუბა. მიმეცი წერილი!
 იაშკა. რათ უნდა მოგცე!
 ლუბა (გატყარბობს). ყველას მოუწყებენ იმის ამბავს. დაეცოდ-
 ნენ, რას წარმოადგენს. მატყუარა!
 იაშკა. ამხანავს უმტყუნო? მართალია, მე მიმუხთლა, მა-
 რამ იაშკა ამას არ იზამს. იაშკა ციგანოვი ასეთი კაცი არ არის.
 არა!
 ლუბა (აღეშებული). ქალიშვილს რომ ცხოვრება აურიოს? ეს
 შეიძლება?
 იაშკა. გითხარი არ მოგცემ.—ე. ი. არ მოგცემ. მე არაფე-
 რი არ ვიცი, არავითარი წერილი არ მინახავს და არც შენთვის
 მიჩვენებია. მორჩა და გათავდა! (მიღის) ფული გაქვს? ხელფასადე...
 (იციინს ღებააქლევს იაშკას ფულს) ნუ გენანება, 5 მანეთი მოუ-
 მატე.
 ლუბა. როდის მოხვალ, იაშკა?
 იაშკა. მოვალ... გახსოვდეს: როგორც გითხარი, ისე გაა-
 კეთებ.—ჯერჯერობით შეგ ზღვაზე წავალთ (მიღის, თითქმის შემთხვევით
 უვარდება წერილი).
 (შემოდის დეიდა ნასტია: შემოაქვს წყალი).
 ლუბა (ღვას დაფიქრებული). ოხ, ლუბკა, დაღუბულია შენი

საქმე... იქნებ ესეც... წებუნება მიყვარხარ, ერთად წავალთო, უცებ კი... (შეინწყეს წეროლს, იღებს.) ალიოშკასია!.. ახლა კი ვაჩვენებ, როგორ უნდა მოტყუება. ყველას გაეაჩებინებ! (ნალავს წერილს, წორიდან მოისპის გოგონების სიმღერა. დეიდა ნასტია აფუსფუსდა. შლის სუფრას. სიმღერა ახლოვდება. შემოდის შურა, ნადია, ტონია.)
(უანჯრიდან კვლავ მოისპის სიმღერის ხმა. ნადია და ტონია გადიან მუცხე ოთახში.)

შურა (ლუბას). რყავი ამბულატორიაში?
ლუბა. ნეტა რაში წვირდებ? ცნობას მომცემს...
დეიდა ნასტია. რა ცნობას, როცა არაფერი არ გტყევა.
ლუბა (დეიდა ნასტიას). ყველგან ჰყოფ შენს ცხვირს.
შურა. არავინ არ ყოფილა, დეიდა ნასტია?
დეიდა ნასტია. ფოსტა მომიტანეს, ტონიას გაზეთები და წერილი. კიდევ იაშკამ მოგვინახულა.
შურა. აღარ შემოუწეა აქ! ყველა გოგონები წინააღმდეგნი არიან...

ლუბა (განონწყევდა). მაშინ ნურც სხვები დადიან.
შურა. სხვები იმასავით არ იქცევიან.
ლუბა. ეს კიდევ გამოსარკვევია. შეიძლება უფრო ცუდადაც... (ჩაიციწყებს. შემოდის ტატიანა და ნადია.)
შურა. ტონია, მალარიჩი შენზე!
ტონია (გახარებული). წერილი? ოჰ, გოგონებო, როგორ ველოდი!

დეიდა ნასტია (ლიმილით). ბალიშის ქვეშ არის (ტონია იღებს წერილს, ერთობა კითხვით. ბაუხა.) რატომ არ სკამთ, გოგონებო? ტონია, დაჯექი... შენ, ნადია, რას ითრევ ფეხს? არ გშია?
ნადია. ვის არ შია? მე? დაახვი, დეიდა ნასტია. რაც შეიძლება ბლომად... (ნასტია და შურა შემოესხლებიან ნავიდას, დეიდა ნასტია არიგებს სუას.)

დეიდა ნასტია. შენ, ლუბა?
ლუბა. (პირქუშავდა). უკვე დაენაყრდი.
ნადია. ტონია! შოდი დაჯექი...
ლუბა (ნადიას). დღეს ბევრი გააკეთეთ?
ნადია. ბევრი, თუ მიმღებმა არ აურია...
ლუბა. შენთან არევა არ შეიძლება: თითოეულ წეპლაზე ნომერია.

ნადია. ძალიანაც კარგი! თორემ უწინ ყველა ერთ გროვაში ჰყრიდა. ალიოშას უნდა ვუაღლოდეთ. კარგად მოიფიქრა. ახლა გამოჩნდება, ვინ როგორ მუშაობს.

შურა. სწორედ იმისათვის მოგვეცეს ნომრები, რომ მუქობა ხორები სხვის ზურგს არ ეფარებოდნენ.

ლუბა (გესლით). ჯერ არ გათხოვილა და უკებრიგადირია...
შურა. რა, რა?

ლუბა. არაჟერი საყურადღებო...
შურა. თქვი ბარემ, შატოხინა, ნუ მიედ-მოედება.

ლუბა. მე შენ არ გელაპარაკები, კლენიკოვა.
დეიდა ნასტია. გეყოფათ ჩხუბი. (მიღს)

ტონია (ოცნებაში წასული). ოჰ, გოგონებო, რა ბიჭი მყავს!

დეიდა მწერს, უკვე სიმღერებს მღერის. ყველა სიტყვებს ლაპარაკობს (კიანხულობს წერილს). ოჰ, არც კი მჯერა, რომ ჩქარა ენახავ.

ლომ უკვე მივდივარ სახლში, ახლა ველარეინ შემაჩერებს. დღეებს ვითვლი... იმან კი ალბათ დაჰიფიქვა. "ჩემი ცუდი დედიკო, ტყეებში დადის, თავის წვილი კი მიატრევა"...

შურა. მე კი ვრჩები.
ნადია. რა თქმა უნდა! (ვეთილად იცნის) ვიციო, სადაც არის ძაღლის თავი დამარხული. დაგიყოლია ალიოშან?

შურა. ჩემი დაყოლიება არ იყო ცნელი. მთელი ცხოვრება ტრიალ მინდვრებში ვცხოვრობდი, არ ვიცოდი ნამდვილი ტყე რა იყო...

ლუბა. ახლა იცი?
შურა. ვიცი.

ლუბა (აღვა). სასადილოში ისევ კონსერვებია, კარტოფილი არ არის საკმაო მე გავიგე, გავიკეთ ვინც ისევ ხელშეკრულებაზე ხელს მოაწვოს, მუდმივ კადრად გააფორმებენ, ვიღ მანეთი ხელფასი. ეს არის და ეს!

ნადია (შეშფოთებული). კარგი ერთი?!

შურა. ტყუის. უსაქმურობისგან გამოიგონა, აბა საიდან იცი?

ლუბა (ბურტყუნით). რადიოთი გადმოსცეს.

ნადია ბრიგადირი კი გვეუბნებოდა, თანდათან უკეთ გამოვიმუშავებთო. იქნებ სურს შეგვიტყუოს? ახგარიშის გ-სწორების წინ.

ტონია. ჩემთვის ახლა სულერთია.

ლუბა. მიემგზავრები?
ტონია. მივდივარ!

ნადია. აი, მეც ვეფიქრობ...
119

ლუბა (თითქოს თავისთვის). აბანო ერთი თვეა დაკეტილია, კლუბს კლიტი ადევს... მწვენილობაა. ასე გაივლის ახალგაზრდობა ნაძვებსა და ფიქვებს შორის...

შურა (გაუბრაბო). ჩვენ თვითონ ვართ დამნაშავენი! თვითონ ვერ მოვაწყვეთ ჩვენი ცხოვრება. აბანო დაკეტილია? მერე და რატომ? — შურა არ მიზიდეს... ისიც ტყეში! კლუბი დაკეტილია? ვსია კლუბი? ჩვენი... რატომ არის დაკეტილი? თვითონ ვართ კომკავშირელები, თუ იმას ველოდებით, სხვა როდის მოაწუხებს ყველავეს ჩვენს მაგივრად. სასადილოში და მალაზიაში წესრიგის დამყარებაა საქირო. წავალ ხვალ „ორისის“ უფროსთან და ვითხავ რა იქნა ხახვი, სად არის კომბოსტო? ისიც ნახოს როგორ პურს აცხობენ.

ნადია. წავიდეთ, შურა! მე იმას მთელ „ბუხანკას“ შევაქმე.

ლუბა (გამარჯვებული სახით). აჰა... ხომ, ხედავ.

შურა. ასე რატომ ხდება? რატომ? ახლავე გეტყვი. აი შენ წაიშუშავე ერთი წელი და უკვე გული სახლისკენ გიწევს! ტანიაც ასევე! ნადია! დროებითი მუშაკები ხართ! არ გინდათ რაიმეს ამაგი დადოთ. მაგრამ თუ თქვენ სამი თვით კი არა, მუდმივად აქ დაოჩებით, ყველაფერი ეშვობლიური გახდება — სკოლაში ახალ კლუბს ავაჯენეთ, მდინარეზე — წყალსადენს. ბიბლიოთეკის საკითხს მოვაგვარებთ. მე საოლქო კომიტეტს მივწერე, რა წიგნები გვიჭირდება.

ნადია. კინოს შესახებ არ მიგიწერია?

შურა. კინოს შესახებაც, დრამაჟის შესახებაც და, საერთოდ, იმაზეც, მკოდნე ხელმძღვანელი რომ გამოგვიგზავნონ, გინდათ, განახოთ? (გარბის).

ნადია. მართალს ამბობს, ყველაფერზე ფიქრობს.

ლუბა (დამცინავად). ახალი კლუბი, სახლი, მაგრამ ვისთან აპირებს ცხოვრებას ამ სახლში, იმას არ კითხულობს? იცის რა კაცია ალექსი?!

ნადია. რით არის ცუდი სასიძო? მოძებნე ერთი ასეთი ბიჭი!..

ლუბა. სასიძო კაცია, მაგრამ ვისი?

ნადია. გშურს შურკასი, ხომ?

ლუბა. არა, არ მშურს. მეცოდება. წაიკითხეთ. (გადასცემს ტონას წერილს.)

ტონია (კითხულობს მისაზარტს). „ბრიგადირალექსი ოპარინსკის ხების წერილის კითხვა რა საქიროა?“

ლუბა. იმიტომ არის საქირო, რომ ჩვენ იმას, გოგობი კარგად არ ვიცნობდით. მას მოსწერეს, ჩვენ კი უნდა ვიცოდეთ. მწული მტკიცეა შურაზე. (ხსნის კონვერტს).

ტონია. ხომ არ გაგიყლი! არც მოვუსმენ...

ლუბა. არა, მოისმინე.

ნადია. რა იყო? წაიკითხე, ლუბა...

ლუბა. „ძვირფასო ალიოშა! მწერდი მალე ჩამოვალ. არ სად კი არ ჩანხარ. დანძირდი შენთან წაყვანას. აღარ ვიცი. რას ვეწიო! ნეტა სულ არ ჩამოვსულიყავი შევბუღებაში. მენატრები...“

ნადია (აღელვებული) კი მაგრა, ვინ სწერს ამას?

ლუბა. მოისმინე... (კითხულობს) „მენატრები, დღე და ღამე შენზე ვფიქრობ. გკოცნი, სამუდამოდ და სამარადეოდ შენი მამა.“

ნადია. ვინ?!

ლუბა. მამა!

ნადია. არამხადა!

ლუბა. შურამ კი არაფერი არ იცის. ეს წერილი რომ ვაჩვენოთ...“

ნადია. მე იმას თვალებს დაეთხრიდი შურკას გულისთვის! ერთი გამოჩნდეს!

ტონია. მოიცადე. მაგნაირი საქმე, ხომ იცი... ნათქვამ სიტყვას უკან ვერ დაიბოუნებ. მომეცი წერილი.

ლუბა (მალავს წერილს). მე თვითონ ვეტყვი შურას.

ტონია. შენ რას ეტყვი?

ლუბა. წერილსაც მივცემ.

ტონია. არ მისცემ!

ლუბა. მივცემ!

ტონია. ჯერ მოიცა. ყველაფერ ამას მოთქვება უნდა. მაჩვენე კონვერტი.

ლუბა. აჰა, ნახე.

ტონია (უბრუნებს კონვერტს). ბეჭედზე მარკა, ყველაფერი ადგილზეა.

დეი და ნასტია. (შემოდის) რა ამბავია, რა მოხდა, ქალი-შვილები?

ლუბა. არაფერი არ მომხდა!

ტონია (ფიქრებში წასული). შურას უყვარს ის.

ნადია. იმანაც მონახა რაღა...

ლუბა. მე შერკას ადგილზე, პანლურით გავისტუმრებდი
მაგ ბრიგადირს.
ნადია. ახლა აქ მოვა. ტყიდან ერთად რომ ვბრუნდებოდით,
დაგვიპირდა.

ლუბა. ძალიან კარგი! ისე შეგხვდეთ, როგორც მპადრემა,
გოგოებო (ურთრჩეულებს ნასტიას.)

დეიდა ნასტია. ვის?

ლუბა. ალიოშკა ოპაინის.

დეიდა ნასტია (იღებს თეფშს, ალაგებს მასზე პურს, მარლს
ახვევს გამოჭარბულ ხელსაწმენდში). ძველ დროში საქმროს პურ-მარილით
ხვდებოდნენ. აი... ასეთი ჩვეულება იყო... (სუკნის იტიდან მოისმის გარ-
მოშვის ხმები.)

ნადია. ნოდინ! (გოგოები და დეიდა ნასტიაც იმალდებიან. თაბაში
შემოდინ ალგის და პავლე. პავლე პატარა გარნი. ნს უკრავს.)

პავლე. თეთრი გედის მძებარი ნონადირებები უღრან ტყეს
მიადგნენ. ჩვენც გვყავს ვაჟკაცი, მიზინოს მსგავსი.

ალექსი (ღიმილით). რა კარგად გამოგვივიდა.

პავლე. რა გასაკვირია! სამ პიესაში ვთანამოხდები მაქან-
კალს.

ალექსი (მინიობდავს). არაფერ არის. ნეტა სად დაიკარგნენ?

პავლე (მიდის მაგიდასთან, ხედავს, ალაგია, პური, მარილი) ოჰო!
ყველაფერი წესრიგშია. პურ-მარილი მაგიდაზეა, აჭეი... გოგოები...
(გიტარას უკრავს და მღერის. მოულოდნელად გამოცეცხდებიან: ლუბა, ნადია და
ტონია სტუმრებს ესერიან კოვზებს, ძველ ტუფლებს, კარტოფილის ნაფუტქებს.)

ტონია. ესეც თქვენ.

ლუბა. რა? არ მოგწონთ?

დეიდა ნასტია (გამოჩენისთანავე). რას ერჩით, გოგოებო?

ლუბა. ამათ იციან, ოასაც ვერჩით!

პავლე (დაფარავს სახეს). მოიცათ! ხომ არ გაბეჯდით! ეს ვინ
მესროლა?!

ნადია (მკაცრად). მე.

პავლე. კი მაგრამ, რა დავაშავე?

ნადია. გეყოფათ ტყუილი, გეყოფათ!

ლუბა. წადით აქედან! (აღუქავს) შენს მაშასთან...

ალექსი. სადა?!

დეიდა ნასტია. გოგოებო, რამ გაგაგიჟათ? რა თაზარი
დაგეცათ?

ალექსი (გაკვირვებული). არაფერი არ მესმის!
პავლე. არც ვასაგებია რამე? კარებისაკენ, ამხანაგო ბრი-
გადირო. წაფილეთ!

ალექსი (მკვახლად). სად არის შურა? სანამ არ ვნახავ, არსად
არ წავალ.

ნადია. მაშა სად არის?

ალექსი. ვინ მაშა?

ლუბა. „დაპირადი შენთან წაყვანას“...

ნადია. „სამუდამოდ და სამარადგამოდ“...

ტონია. გაგახსენდა, რომელი?

ალექსი. ახლავე გაჩუმილი! (გოგოები მიყურდებიან. პავლეს
შენ მიხვდი რაიჭეს?

პავლე. მხოლოდ ერთს. (ნადიას ამოთხვრით) რა მწარე ენა
გაქვს ზუბარევა.

ნადია (მკაცრად). ეს კიდევ ცოტაა.

ალექსი. დე და ნასტია, დაუძახე შურას, (დეიდა ნასტია მიდის.)

ლუბა. ნუ ენახი, არ მოვა.

ალექსი. მან თქვა ასე?

ლუბა (გაპოპოვებულად). სწორედ ასე თქვა.

ალექსი. მაშინ მე თვითონ... შურა, შურა (მიემართება მეორე
თათხისაკენ, სადაც შურა გავიდა. ქალიშვილები მას გზას უღობავენ.)

ნადია. უნამუსო!

ლუბა. სახლში საცოლე ჰყავს და აქ კი ქორწილი გამართა!

ტონია. არ გრცხვენია?

ალექსი (გაოგნებული). რომელი საცოლე?

ნადია. აჩვენე წერილი!

(შემოდინ შურა და დეიდა ნასტია.)

შურა. ალიოშა!

ალექსი. შუროჩკა! (მივარდებიან ერთმანეთს.) შენ სთქვი, რომ
მე აქ არ მოვიდე, არ დაგიძახო? ასე სთქვი?

შურა (გაკვირვებული). რას ამბობ, ალიოშა!

ლუბა (ნადიას, მრავალმნიშვნელოვნად), მაგრამ როცა წერილს
წააკითხებ...

ნადია. არ გინდა! არ აჩვენო.

შურა. რომელი წერილი?

ტონია (სასოწარკვეთით). ნუ უგდებ ყურს მაგას!

შურა. ალიოშა, რომელი წერილი?

ალექსი. ჩანს ლუბამ ჩეჩე უკეთ იცის, დაე მოაყვას.
ლუბა. სწოვოდაც, რომ მოყვებო. (ანუანებს ალექსის წერილს)
ვერ სცნობ?
ლუბა (დადაწვევით). წაიკითხე, შურა! (ანუანებს მას წერილს)
პავლე (გამოგლეჯს ლუბას წერილს) მომეცი აქ. ვის სახელზე
წერილი? ალექსის? ეი. მას უნდა გადაეცეთ! აჰა, ალიონა.
ლუბა. გოგოებო, ხედავთ? წევობარს ხელს ადარებს!
ალექსი (მტკიცედ). პავლე, მიეცი წერილი შურას. მე მასთან
დასაძალი არაფერი მაქვს. (შურას) შურა, წაიკითხე (პავლე უსა-
ლისოდ აწვდის შურას წერილს, ის კითხულობს).
ლუბა. მე რომ ასეთი წერილი ჩაწვარდნოდა, ალბათ თვა-
ლებს დავიხობდი ტირილით!
შურა. ალიონა... (ანუანებს წერილს ალექსის.)
ალექსი (თავისთვის კითხულობს წერილს). ხედავ, რა შეუთბ.
ზავთ. ნეტავ ვის ვეჯდარები ასე? ვის რა დაუწავა ჩემმა სიყვარულ-
მა? (აუვალურებს კონკრეტს) მისამართიც ზუსტია... შებებულუბანშიც
ვიყავი. (ავდებს წერილს ნავიდაზე. პავლე.)
ნადია. კი მაგრამ, მანახე რატომ არაფერს ამბობ?
ალექსი (შურას. ჩუმაჯ). განა მე შემეძლია სხვა მიყვარდეს,
როდესაც შენ არსებობ ამ ქვეყნად?
შურა. ალიონენკა. (ალექსი მიხედავს მას).
დეიდა ნასტია. აი, ეს კარგია.
პავლე (იღებს წერილს). მოხერხებულად გაუთამაშებიათ.
(კითხულობს) „გკოცნი... მუდამ და სამარადელად შენი...“
ჰმ...სადღაც მინახავს ამგვარი ხელით ნაწერი... მოიცა? (იღებს
ჯიბიდან ბარათს, ადარებს) სტენდერო. ნათელია. წერილი ყალბი
ისიც ვიცი, ვისი დაწერილია. (ლუბას) შენც იცი.
ლუბა. არ შეეცლო მას ეს გაეკეთებინა!
პავლე. ვის არ შეეძლო? თქვე—რატომ გაჩემდი?
ლუბა. (შეშინებული). არა—არა... (ცდილობს გამოვლიჯოს წერი-
ლი). მომეცი, პავლე!
პავლე. არა, ძმაო, ასეთი წერილისათვის პასუხი უნდა
ავიან... იაშკამ მოიტანა? ჰო? იმის ხელია.
ლუბა. იმან არა! იმან არა!
პავლე. მაშინ ვინ?
ლუბა (მოვლოდნულად). მე! მე დავწერე!
დეიდა ნასტია. ოჰ! ღმერთო ჩემო!

ლუბა (ალექსის). მცემე!
ალექსი (დაკვირვებით). რას ამბობ, ლუბა! მხოლოდ მითხარი,
რა გაგიკეთე ცუდი? ან ამან (ანუანებს შურაზე) რა დავიშავა?
შურა (ალექსის). ეს ლუბას არ დაუწერია!
პავლე. სხვის დანაშაულს თავისთავზე იღებს. ღირდეს
შინც... შეხედე, ეს წუთია მივიღე! (კითხულობს). „მოდი სადგურზე,
პავლე. პატარა გარმონი არ დაგაფიწყდეს. არავის არ უთხოო, გან-
საკუთრებით ლუბას, აგეკიდება“. იმავე ხელით არის დაწერილი!
ლუბა. მიემგზავრება? კი მაგრამ, ჩვენ ხომ ერთად... (გარბის)
შურა. ლუბა! პალტო ჩაიცვი...
პავლე. რა თქმა უნდა, ძნელია მისთვის.
ალექსი. ჰოო... თვალები კი აეხილა იაშკაზე, მაგრამ გული
შინც თავისას წერება.
პავლე. ბედი მისი, რომ მიღის, თორემ მე იმას ვაჩვენებდი!
ალექსი. წავიდეს. ვის კირდება მაგისთანა ადამიანი!
შურა (ანუანებს ნადიაზე და ტონიაზე). აი, იმათაც გადაწყვიტეს
გამგზავრება.
ალექსი (ქალიშვილებს). მიემგზავრებით?
ტონია (დარბევნილი). გესმის ალექსი, ორი წელია საშკა არ
მინახავს.
ალექსი. მესმის. წადი. ჩემი აზრით კი, სჯობს შებებულუბა
აილო. მოინახულე მშობლები და ჩამოიყვანე აქ. ნამდვილად ვამ-
ბობ. რამდენი წლისაა შენი ბიჭი?
ტონია (ღიმილით). უკვე 3 წლისაა.
ალექსი. ჰოდა, ძალიან კარგი! ბინას მოგცემენ, ნაკეთს
გამოგყოფენ... დედა დიასახლისობას მიჰყოფს ხელს. ბევრი ხალ-
ხი გადმოსახლდა, ცხოვრებას აწყობენ.
ნადია. ამას ყველაფერს 300 მანეთი ეყოფა? აი, რადიოთი
გადმოსცეს.
ალექსი. რა გადმოსცეს?
ნადია. ისეც ის. თითქოს მეორე წელს მუდმივ კადრში...
ალექსი. რით არის ეს ცუდი?
ნადია. ე. ი. მართალია?
ალექსი. რა არის მართალი?
ნადია. 300 მანეთი თვეში!
ალექსი. მოიცა, მოიცა. რამდენი გამოიმუშავე შენ იმ
თვეში

ნადია. ხუთას სამოცი მანეთი.
ალექსი. ახლა ცხრაასი და კიდევ პრემიული. ტონიას
შვილას სამოცი აქვს. რაც გამოიმუშავეთ, სულ თქვენია. შემდეგ-
შიც ასე იქნება.

ნადია. თუ ასეა... მაშინ, მე... შენ რას ფიქრობ, ტონია?
ალექსი. მე მინდა, ჩვენ ერთად ვიმუშაოთ, მინდა ჩვენი
სახელები ერთმანეთის გვერდით იდგეს, რომ თქვენ, გოგოებო,
შურასთან ერთად სტუმრად მოდიოდეთ ჩვენთან. ხომ მოხვალთ?
(ტონია ღიმილით უკრავს თავს)

ნადია. მოვალ.

პავლე. მე რა, დავაეციწლი?

(შვილის ლუბა უპიტყოფ, უპიტყოფ უახლოვდება თავის საწოლს და
ჩამოჯდება მა.ხე. პაუზა. ოთახში შემოვარდება ცოტათი ნასვამი იაშკა.)

იაშკა. ლუბკა!

დეიდა ნასტია. წადი აქედან. არაფერი საქმე არა გაქვს
შენ აქ...

იაშკა. ოჰო... ყველას მოუყრია თავი!

ალექსი. უკვე დაბრუნდი? ჩვენ ჯერ კიდევ მოწყენაც ვერ
მოვასწარით.

იაშკა. მე შენთან არ მოვსულვარ. აი იმასთან.

ალექსი. იქნება მაგას შენი დანახვაც არ სურს?

იაშკა (თავბუნიანად). ვინ-ნ-ნ? ერთი დასტეენაა საჭირო და
მაშინვე გამოიქცევა.

ლუბა. დამისტეინე, დამისტეინე, იაშკა, მე ის ლუბკა ვარ,
რომელსაც შენთან წამისასვლელად შეე ზღვაზე უხმობდი. რაღას
უცდით, მივდივარ?

იაშკა (ღვარჯლიანად). მე შენ გითხარი: მოვეწყობი — გამო-
ვიძახებ მეოქო. არ გინდა? — როგორც გინდა! მე შენი კმარი არა
ვარ, ვერ მიძულებ... იაშკა ცივანოვი... თავისუფალი ადამიანია!

ლუბა. თავისუფალი ადამიანი!... მე კი ვუფიქრობდი..
სადღაა აქ სიყვარული! დახეტიალობენ ქვეყანაზე ასეთი „თავისუ-
ფალი“ და სხვებს ცხოვრებას ურევინ.

იაშკა. აწუწუნდა ისე... (წავლა უნდა)

დეიდა ნასტია (ჯაღაუღობავს გზას). საბოლოო ანგარიში
არ მიგიღია და ჩქარობ.

იაშკა. გამიშვი, გეუბნები, თქვენ აქ ყოფნა მოგწონთ, ნაძ-
ვებსა და ფიჭვებში. მე კი მივმგზავრები.

ტონია. აი ვინ ლაპარაკობდა „რადიოში“... შეხედეთ ერთი.
იაშკა (მიიჩინებს ლუბასთან). ყველაფერი მოყვები? (წაიწეებს და-
სარტყმელად ესეც შენ!

ალექსი. არ გაბედო! (ხელის კვრით მოაჩივრებს იაშკას ლუბას).
(ყველანი შიამყვდევნ იაშკას კუთხეში. იგი შემანებელი იყურება გარ-
შემო. ალექსი და პავლე გარეთ გააღებენ.)

პავლე. მორჩა! „სამუდამოდ და სამარადემოდ“!
(ლუბა დევიზობა ბალიშზე, გული ტიოლით ამოუჯდება. ყველანი გარ-
შემო შემოეხევიან.)

ალექსი. ნუ სტირი, ლუბა. ჩვენ კიდევ წავიშვებებთ
ყველანი ერთად. ნუ სტირი. იმისათვის არ ღირს ტირილი. შენ
ხომ იცი, კარგი წესი აქვთ მეტყველებს: ტყის სატრეულად მიღიხარ,
დამბალი ხისა გემინოდეს...

ფ ა რ ლ ა